

A Győri Ítéltábla pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Bősze László Ügyvédi Iroda képviselt I. r., a II. r. alperes ellen személyhez fűződő jog megsértéséből eredő igény iránt indult perében a Veszprémi Törvényszék 2012. augusztus hó 29. napján kelt 7.P.20.986/2010/52-I. számú ítélete ellen a felperes által 58. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyalás alapján - meghozta a következő

### **í t é l e t e t :**

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az államot terhelő elsőfokú eljárási illeték összege az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szemben 264.100 (kettőszázhatvannégyezer-egyszáz) forint, továbbá mellőzi annak megállapítását, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli, ugyanakkor megállapítja, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díja a 100 %-os mértékben pervesztes felperes terhére esik.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek 80.000 (nyolcvanezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja az ítéltábla, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének a másodfokú eljárással összefüggő díja a 100 %-os mértékben pervesztes felperes terhére esik.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### **I n d o k o l á s :**

Felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek megsértették becsületét, emberi méltóságát, jó hírnevét, magánéletének zavartalanságát, egészségi állapotára vonatkozó adatai fokozott védelméhez fűződő jogát. Kérte az alperesek eltiltását a további jogsértő magatartástól, valamint az alperesek egyetemleges marasztalását 4 millió forint nem vagyoni és 401.600 forint vagyoni kártérítés tekintetében.

Keresetét arra alapította, hogy az alperesek a "**Helység**"1-i Városi Gyámhivatal részére megküldött levelükben nem a valóságnak megfelelően, aránytalanul túlzó jelleggel 14 pontban foglalták össze a felperes által kezdeményezett eljárásokat. Ténylegesen három feljelentést tett, egy polgári pert, egy közigazgatási eljárást kezdeményezett és egy bejelentéssel élt.

Az I. r. alperes a gondnokság alá helyezés iránt indult eljárásról tájékoztatta a "**A**" Idősek Otthona lakóit, valamint az I-II. r. alperes dolgozóit.

Az I. r. alperes 2008. január 3. és 2008. február 29. napján minden alap nélkül kezdeményezte a kórházi pszichiátriai osztályra történő felvételét.

A közte és a II. r. alperes között folyamatban lévő polgári perben az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a II.r. alperes a valóság hamis színben történő feltüntetésével azt állította róla, hogy elmebeteg.

Nem vagyoni kárigényét arra alapította, hogy megítélése a "A" Idősek Otthona lakói, valamint az I-II. r. alperes dolgozói körében a fentiek következtében negatívan változott meg. Vagyoni kára azzal függ össze, hogy a pszichiátriai intézeti kezeléssel és a perével kapcsolatosan utazási költsége, a perekkel összefüggésben pedig postaköltsége merült fel 401.600 forint összegben.

Alperesek ellenkérelmükben - a kereset jogalapját és az összecszerűségét egyaránt vitatva - a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérték.

Ellenkérelmük indokaként arra hivatkoztak, hogy önmagában annak ténye, hogy a felperes gondnokság alá helyezésére nem került sor, nem jelenti egyúttal azt, hogy a kérelemben foglaltak nem feleltek volna meg a valóságnak, vagy aránytalanul túlzóak lettek volna. Az eljárás kezdeményezésével az I-II. r. alperes által üzemben tartott Otthon és Nyugdíjasház lakói érdekeinek védelmében csupán törvényi kötelezettségüket teljesítették. A pszichiátriai intézetbe történő szállítás kezdeményezése nem minden alap nélkül történt, amit alátámaszt az ezt követő kórházi kezelés időtartama is.

A II. r. alperes által előterjesztett fellebbezésben szereplő azon tényállítás, mely szerint a felperes elmebeteg, tartalmazza ennek indokolását is, utalva a felperes kórházi zárójelentésére és az orvosszakértői véleményben megállapított diagnózisra. A felperesnél megállapított personopathia paranoides pszichés megbetegedésnek minősül, függetlenül attól, hogy a felperes belátási képessége megtartott-e vagy sem.

A felperes kártérítési igényét bizonyítatlannak, másrészt eltúlzottnak tartották.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, egyúttal kötelezte a felperest az alperesek javára 152.500 forint elsőfokú perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját, valamint a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 144.096 forint illetéket az állam viseli.

Az ítéleti tényállás szerint a felperes 2005. november 22. napján haszonélvezeti jog alapítására irányuló előszerződést kötött a II. r. alperessel, majd beköltözött a II. r. alperes által üzemeltetett nyugdíjas házban található egyik minigarzonba. Ugyanebben az épületben működött az I. r. alperes jogelődje által üzemeltetett "A" Idősek Otthona szociális intézmény is. A felperes és az alperesek között azt követően alakult ki konfliktus, hogy a felperes a 2005. szeptember 26. napján kelt, a szociális ellátás igénybevételére vonatkozó kérelmét utóbb visszavonta. Ezt követően a felperes és a II. r. alperes a haszonélvezetre vonatkozó végleges szerződés tartalmában nem tudott megállapodni, a haszonélvezeti jogot alapító szerződést ezért a felperes keresete alapján a Veszprémi Városi Bíróság jogerős ítélete hozta létre. A felperes az "A" Idősek Otthona működésével összefüggésben 2007. évben több hatósági eljárást kezdeményezett, valamint az I-II. r. alperesi intézmények vezetői és a jogi képviselőjük vonatkozásában büntető feljelentéssel élt.

2007. szeptember 26. napján az I-II. r. alperes vezetői kezdeményezték a "Helység"1i városi Gyámhivatalnál a felperes gondnokság alá helyezését arra alapítottn, hogy a

felperes az intézmények vezetését, lakóit és dolgozóit folyamatos feljelentésekkel és pereskedési ügyeivel zaklatja. A beadványukban 14 pontban foglalták össze, hogy a felperes milyen eljárásokat kezdeményezett. Ténylegesen 2006-2007 év folyamán a felperes 3 feljelentést tett, egy polgári pert, egy közigazgatási eljárást kezdeményezett és egy bejelentéssel élt.

A gyámhivatal előtti eljárásban "B" igazságügyi pszichiáter szakértő 2007. december 29-én kelt szakvéleményében a felperesnél paranoid szenzitív személyiségzavart és annak talaján kialakult perlekedési tébolyt állapított meg, s emiatt a szakvélemény megállapítása az volt, hogy a felperes ügyei viteléhez szükséges belátási képessége a peres ügyekre és a hivatalos eljárásokra vonatkozóan tartósan és nagy mértékben csökkent, míg a Ptk-ban nevesített ügycsoportokra vonatkozóan belátási képessége megtartott.

A 2008. év elejére elmélyülő konfliktus helyzet során a felperes agresszívan lépett fel az I. r. alperes vezetőjével "C" vel szemben, trágár kifejezéseket használt, emelt hangon fejezte ki véleményét, emiatt az intézményvezető telefonon értesítette a mentőszolgálatot, melynek értesítésére a rendőrség, "D" ügyeletes háziorvos kíséretében kiszállt a helyszínre,. A háziorvos az I.r. alperes intézményvezető és a főnővér ("E") elmondásából értesült a történetekről, telefonon konzultált a pszichiátriai centrum ügyeletes orvosával, ezt követően került sor a felperes pszichiátriai osztályra történő szállítására. Az intézmény lakói tanúi voltak annak, hogy a felperest rendőrök és mentősök kísérték az intézet parkolójában lévő mentőautóhoz. A felperes 2008. január 30. napjától 2008. február 19. napjáig állt pszichiátriai kezelés alatt, a kórházi zárójelentés szerinti diagnózis personopathia paranoides és querulans dekompenzáció volt.

2008.február 29. napján a felperes az idősök otthona néhány lakójától indulatos hangnemben számon kérte, hogy őt feljelentették és a lakásában jártak. Az emiatt felzaklatott idős emberek az I. r. alperes vezetőségéhez fordultak. "F" intézményi orvos a felperest emiatt újabb pszichiátriai vizsgálatra utalta, mellyel összefüggésben 2008. február 29. napjától 2008. március 10. napjáig állt kórházi kezelés alatt.

Az I. r. alperes vezetősége tájékoztatta az idősotthon lakóit arról, hogy a felperes gondnokság alá helyezése iránt eljárás van folyamatban.

A garzonlakásra vonatkozó haszonélvezeti jogot alapító szerződés létrehozása iránt a Veszprémi Városi Bíróságon folyamatban lévő per elsőfokú ítélete ellen előterjesztett, 2008. április 4. napján kelt fellebbezésében a II. r. alperes jogi képviselője - azt alátámasztandó, hogy a végleges szerződés megkötésének megtagadására jogosult -, arra is utalt, hogy a felperes elmebeteg. Rámutatott a megbetegedést alátámasztó zárójelentésre és orvosszakértői véleményre, valamint arra, hogy pszichiátriai megbetegedés esetén az I.r. alperes jogosult és köteles is megtagadni a felperes ellátását és emiatt a II. r. alperes sem teljesítheti az előszerződés alapján létrehozni kért szerződést.

A gondnokság alá helyezés iránt folyamatban volt perben beszerzett igazságügyi pszichiáter szakértői vélemény ("G") megállapította, hogy a felperes szenzitív paranoid personopathiában szenved, gondolkodását alapvetően paranoid jelleg határozza meg, személyiségzavara azonban nem csökkenti szakértőileg értékelhető (nagy) mértékben a mindennapi életviteléhez szükséges belátási képességét.

E szakvélemény alapján a gyámhivatal keresetét a bíróság jogerősen elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában kifejtette, hogy a négy jogsértőként megjelölt cselekmény kapcsán a felperes személyiségi jogai nem csorbultak és emiatt keresete valamennyi összetevője alaptalan.

A felperes gondnokság alá helyezését kezdeményező irattal összefüggésben megállapította, hogy a kifogásolt 14 pont ugyan valóban nem 14 önálló eljárás kezdeményezését ölelte fel, ez azonban nem jelenti azt, hogy a pontokra bontott cselekmények a felperes részéről nem kerültek kifejtésre, ezt a felperes maga sem állította.

"H" tanúvallomása alapján bizonyítottanak fogadta el, hogy az I. r. alperes az intézmény lakóit és dolgozóit tájékoztatta arról, hogy a felperes gondnokság alá helyezése iránt eljárás indult. E tájékoztatás tartalma azonban a valóságnak megfelelt, így személyiségi jogokat nem sért. Tanúvallomásokkal igazolt, hogy a gondnokság alá helyezés iránti perről a felperes környezetében élőknek nem csak ebből a tájékoztatásból, de a felperes elmondásából is tudomása volt.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint értékelendő körülmény az is, hogy bár az eljárást az alperesek kezdeményezték, a pert a gyámhivatal a jogszabály által előírt előzetes eljárás lefolytatását követően kezdeményezte. Tanúvallomások és az alperesi intézmények jegyzőkönyvei is igazolják, hogy a felperesnek az intézmények vezetőivel és egyes lakóival is konfliktusa alakult ki, mely egyes lakói körben felháborodást, zavart és félelmet váltott ki, így indokolt volt az eljárás tényéről a dolgozók és a lakók tájékoztatása.

Rámutatott, hogy a felperes pszichiátriai intézménybe szállítását mindkét esetben saját magatartása indokolta. Az egészségügyről szóló törvény rendelkezései egyértelműek a tekintetben, hogy az intézeti gyógykezelésbe vételnek csak a gyógykezelést szükségessé tevő közvetlen veszélyeztető magatartás és az észlelő orvos intézkedése alapján van helye. E tekintetben az I. r. alperes tevékenysége kimerült az orvos értesítésében és a felperes viselkedéséről adott tájékoztatásban, mely a tanúvallomások szerint valós, tényszerű volt.

A II. r. alperes által egy periratban tett, a felperes elmeállapotára vonatkozó tényállítás tekintetében azt értékelte, hogy ezzel a II. r. alperes nem a felperes személyiségét akarta minősíteni, csupán perbeli álláspontját alátámasztva, orvosi értelemben használta az elmebeteg kifejezést, ugyanakkor megjelölte a zárójelentés és a szakvélemény szerinti diagnózist is.

A gyámhatóság által beszerzett szakértői vélemény és a gondnokság alá helyezés iránti perben beszerzett szakértői vélemény között nem volt eltérés a tekintetben, hogy a felperes paranoid személyiségzavarban szenved, kizárólag az ebből a felperes belátási képességére levont következtetés tekintetében volt részleges eltérés. A több pszichiáter szakorvos és szakértő által is felállított diagnózis pszichiátriai betegségnek minősül. Emiatt nem állapítható meg az, hogy az „elmebeteg” köznyelvi szóhasználat valótlan tényállítást vagy a valóság hamis színben való feltüntetését valósította volna meg. A jogvita elbírálása szempontjából nem releváns tényhez kapcsolódónak tekintette a felperes azon bizonyítási

indítványát, mely szerint vizsgálendő, hogy orvosi szempontból indokolt volt-e a felperes kétszeri pszichiátriai intézetbe történő utalása.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatása mellett a kereset szerinti személyiségi jogai megsértésének megállapítását, valamint az alperesek kereset szerinti nem vagyoni és vagyoni kárában történő egyetemleges marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az alperes vezetősége azzal, hogy a gondnokság alá helyezés iránt indult perrel tájékoztatta a lakókat megsértette az egészségi állapotára vonatkozó adatok fokozott védelméhez fűződő jogát. A pszichiátriai intézeti felvételekkel összefüggésben vitatta, hogy agresszívan viselkedett volna, hiszen mindkét kórházi felvétel alkalmával dokumentálták, hogy nyugodt, együttműködő és rendezett magatartást tanúsított. Ezen ellentmondás feloldására többször indítványozta igazságügyi szakértő kirendelését, melyet az elsőfokú bíróság indokolatlanul mellőzött.

A II. r. alperes fellebbezésében állított „elmebetegség” fennállta nem nyert igazolást a perben. „G” szakértő nem minősítette betegségét pszichiátriai betegségnek és azt is megállapította, hogy nem elmebeteg, így e kifejezés használata a való tény hamis színben való feltüntetése.

Álláspontja szerint a személyiségi jogait sértő magatartás mellett a nem vagyoni kártérítés alapjául szolgáló tényeket is megfelelően igazolta.

A fellebbezés alaptalan.

Mindenekelőtt előre bocsátja az ítélőtábla, hogy a további jogsértéstől történő eltiltás iránt előterjesztett keresetet elutasító ítéleti rendelkezést a felperes fellebbezése nem támadta, így a Pp.228.§. /3/ bekezdés és a Pp.253.§. /3/ bekezdés alapján annak felülbírálata a fellebbezési eljárás tárgyát sem képezte.

A fellebbezéssel érintett rendelkezésekkel összefüggésben az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, az így beszerzett peradatok logikai ellentmondástól mentes, okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg, döntésével - az alábbi kiegészítéssel - az ítélőtábla is maradéktalanul egyetértett.

A négy, részben elkülönülő, személyiségi jogsértőként megjelölt cselekmény kapcsán az elsőfokú ítélet logikája szerinti sorrendben az ítélőtábla az alábbiak kifejtését tartja szükségesnek:

#### I. A felperes gondnokság alá helyezésének kezdeményezése:

Aktív perbeli legitimáció hiányában az alperesek a gondnokság alá helyezés iránti per megindítására nem voltak jogosultak, arról a gyámhivatal saját döntési jogkörén belül határozott, mely döntés jogszerűsége e perben egyrészt a perfelállítás miatt, másrészt a személyiségi jogi perek jellege folytán - melyekben más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére lehetőség nincs - nem vizsgálható felül.

Maga a felperes is az eljárás kezdeményezését jelölte meg személyiségi jogait sértő cselekményként. A cselekmény időpontjában hatályban volt Alkotmány 64. §-a szerinti hatósághoz fordulás jogának gyakorlása kapcsán kialakult bírói gyakorlat szerint önmagában valamely hatóság előtt eljárás kezdeményezése személyiségvédelmi igényt nem alapoz meg. A kontradiktórius jellegű polgári perek során a felek részéről tett nyilatkozatok a büntető eljárás kezdeményezése más hatósági eljárás kezdeményezése, illetve az eljárások során tanúként tett vallomások tekintetében közös vonás, hogy az eljárást kezdeményező, vagy az eljárás során tett valamely cselekmény személyiségi jogsértő jellege csak abban az esetben állapítható meg, ha a cselekmény nem a konkrét ügyre vonatkozó valótlan és egyúttal személyiségi jogokat sértő jellegű tényállást tartalmaz, vagy kifejezőmódjával indokolatlanul bántó, lekicsinylő, lealacsonyító durván sértő (BDT. 2008. 1776; EBH.2002. 624; BH.2004. 357; BH.2009. 214; Győri Ítéltábla Pf.I.20.094/2008/10.).

A felperes vonatkozásában a gondnokság alá helyezés iránti eljárás az alperesek közérdekű bejelentése alapján indult meg.

A 2004. évi XXIX.tv. 143.§./2/ bekezdése értelmében a panaszost, illetőleg a bejelentőt a /4/ bekezdésbe foglaltak kivételével nem érheti hátrány a panasz, illetőleg a közérdekű bejelentés megtétele miatt. A törvény 143.§./4/ bekezdése értelmében még a bejelentő adatai sem adhatók ki, kivéve ha a bejelentő rosszhiszeműen járt el, ezzel bűncselekményt vagy szabálysértést követett el, másnak kárt, vagy egyéb jogsérelmet okozott.

A fenti rendelkezések a bejelentő számára olyan immunitást biztosítanak, melyre tekintettel a hatósági eljárás kezdeményezése akkor sem tekinthető személyiségi jogsértőnek, ha nem vezet eredményre, illetve ha a bejelentés egyes tartalmi elemei valótlanak bizonyulnak. Ez alól kivételt képez, ha a bejelentő tudja, hogy bejelentése tartalma valótlan, vagy a bejelentés ugyan valótlan tényállítást nem tartalmaz, azonban kifejezőmódja folytán a személyiségi jogokat sértő.

A perbeli esetben a fenti kivételeknek megfelelő, személyiségvédelmi igényt megalapozó körülmény nem állt fenn. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a 2007.szeptember 26. napján kelt levél 14 pontja - a felperes által sem vitatottan - valós feljelentésekre, bejelentésekre vonatkozik, annak pedig nincs érdemi jelentősége, hogy ezen cselekmények ténylegesen hány eljáráshoz kapcsolódnak. A valóság hamis színben való feltüntetésével a felperesre hátrányos társadalmi megítélés kiváltására ez amiatt sem volt alkalmas, mert eljárása során a gyámhivatal hivatalból vizsgálja, hogy ténylegesen hány eljárást kezdeményezett a felperes.

## II. Az otthon lakóinak és az alperesek dolgozóinak tudomásszerzése az eljárás megindulásáról:

Helytállóan következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy miután a valóságnak megfelelő volt a gondnokság alá helyezés iránt indult eljárás tényére vonatkozó I. r. alperesi tájékoztatás, így annak jó hírnevet sértő jelleg nem tulajdonítható. A közlés tartalma szerint nem minősül az egészségi állapotra vonatkozó személyes adat jogsértő felhasználásának.

A gondnokság alá helyezés iránti eljárás ténye egyrészt nem minősíthető a cselekmény időpontjában hatályban volt, a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok

nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. tv. 2.§. /2/ bekezdés b/pontja szerinti egészségi állapotra vonatkozó különleges adatnak, az alperesek pedig e törvény 2. §. 8. pontja, illetve az egészségügyi és a hozzá kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi XLVII. tv. 2.§. a/pontja hatálya alá tartozó adatkezelő szervnek vagy a 3.§. i/pontja szerinti adatkezelőnek.

Megfelelően értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy az előzményekre tekintettel (konfliktushelyzet kialakulása) nem tekintendő indokolatlannak, hogy az eljárás megindulásának tényét az I. r. alperes az azzal érintett lakók és alkalmazottak tudomására hozta.

### III. A felperes kétszeri pszichiátriai kezelése:

E pont kapcsán szintén azt kellett a bíróságnak értékelnie, hogy a társadalmi rendeltetésével ellentétes módon élt-e az eljárás kezdeményezésének jogával az I. r. alperes, amikor első alkalommal a mentőszolgálathoz, második alkalommal az intézményi helyettes orvoshoz fordult.

Azon felperesi állítást alátámasztó adat nem merült fel, mely szerint ezzel összefüggő jogait az alperes visszaélészerűen gyakorolta volna. A pszichiátriai intézetbe szállítással összefüggésben a döntést első alkalommal "D" háziorvos hozta meg, aki nem állt jogviszonyban az alperesekkel, míg második alkalommal, az alperesekkel közvetlen jogviszonyban nem álló "F" intézményi orvos. A peradatok alátámasztották azt is, hogy mindkét esetben a felperes magatartása adott okot az alperesi fellépésre és azt, hogy ez nem volt indokolatlan az alperesektől független háziorvos és az intézményi orvos döntése, illetve a pszichiátriai intézetbe szállítást követő kezelés hosszú időtartama is megfelelően igazolja.

Az egészségügyi szolgáltató pszichiátriai osztályára történő felvétel és az azt követő kezelés indokoltsága más jogterületre tartozó jogvita keretében vizsgálható felül, személyiségi jogi perben nem. A szabad mozgáshoz és a tartózkodási hely szabad megválasztásához fűződő jog nem az I. r. alperes eljárása során csorbult.

Tekintettel arra, hogy a felperes személyiségi jogainak I. r. alperes általi megsértése szempontjából irreleváns, hogy az intézeti felvétel elrendelésére alapot adó körülmény mennyiben állt fenn orvos-szakmai szempontból, alappal mellőzte az ezzel összefüggő, szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítvány teljesítését az elsőfokú bíróság és mindennek ítélete indokolásában okszerű magyarázatát is adta, mellyel az ítéletábla mindenben egyetértett. Tanúvallomások és részben a felperes saját előadása is alátámasztották, hogy az I. r. alperesi kezdeményezés nem volt okszerűtlen.

### IV. Egy peres iratban tett jogsértő tényállítás:

A periratokból kitűnően nem a II. r. alperes tagja, illetve alkalmazottja részéről került sor a Veszprémi Városi Bíróság 15. P.21.996/2006/50. számú ítélete ellen a II.r. alperes képviselőjében a fellebbezés előterjesztésére (azt "I" ügyvéd készítette), így a

személyiségi jogsértés objektív szankciói vonatkozásában a II. r. alperes passzív perbeli legitimációja sem áll fenn.

A Ptk. 350.§-ában foglaltak alapján nem ez a helyzet a kártérítési igény tekintetében. A cselekmény személyiségi jogsértő jellegének hiánya kapcsán azonban irányadóak az I. pont alatt kifejtettek.

Valamely periratban tett értékelő jellegű nyilatkozat a peranyagból levont következtetés - amennyiben nem lépi túl a perbeli nyilatkozatok megtételére biztosított eljárásjogi kereteket - akkor sem jogellenes, ha megalapozatlan, téves és az ellenérdekű félre kedvezőtlen.

Értékelendő, hogy a per tárgya a haszonélvezeti jog alapítására vonatkozó szerződés létrehozása volt. E perben annak állítása, hogy a felperes elmebeteg a per tárgyával adekvát volt. A felperes egészségi állapotában bekövetkezett romlásra, mint körülményváltozásra tekintettel kívánta megtagadni a II. r. alperes az előszerződést követően a végleges szerződés megkötését.

Helytállóan hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy a II.r. alperes perbeli védekezés körében kifejtett téves következtetése nem nélkülözött minden ténybeli alapot, azt zárójelentések és szakvélemények is alátámasztották, így nem haladta meg a felperes szempontjából ugyan kedvezőtlennek minősíthető, de a perbeli nyilatkozatok megtételére lehetőséget biztosító eljárásjogi kereteket és megalázónak és kifejezésmódjában indokolatlanul bántónak sem tekinthető. (BDT. 2006. 1429; Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.546/2007/3.)

Erre figyelemmel annak sincs jelentősége, hogy orvos-szakmai szempontból a felperesnél diagnosztizált megbetegedés, elmebetegségnek állandó (vagy időszakos) jelleggel fennálló pszichiátriai betegségnek minősül vagy sem és besorolható-e valamely BNO kód alá.

Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság az eredetileg előterjesztett és nem a felemelt (4.401.600,-Ft) kártérítési kereset alapján határozta meg az állam terhén maradó kereseti illeték mértékét, ezért az elsőfokú ítélet e rendelkezését pontosította, fellebbezés hiányában ezen okból az alperesek javára megállapított perköltséget nem érinthette.

A Pp. 87.§./2/ bekezdése alapján a pártfogó ügyvédi költség vonatkozásában - a díj összegének megállapítása nélkül - csak azt kell a bíróságnak megállapítani, hogy az milyen meghatározott arányban , melyik fél terhére esik. Annak viseléséről - a félnek biztosított költségkedvezmény tartalmától függően - a jogi segítségnyújtó szolgálat fog határozni. A terminológiai félreértések elkerülése végett az ítéltábla pontosította az elsőfokú bíróság ítéletének ezzel összefüggő rendelkezését is. (Ezt az álláspontot foglalta el a Civilisztikai Kollégiumvezetők 2012. február 22. és 24. napján tartott Országos Tanácskozása; BH 2012/5.szám)

Egyebekben az ítéltábla az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezéseit a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján helybenhagyta.



A felperes fellebbezése alaptalannak bizonyult, ezért a Pp.78.§./1/ bekezdése alapján a másodfokú eljárással összefüggő költségeit maga viseli, ugyanakkor köteles megtéríteni az alperesek másodfokú perköltségét, mely az alpereseket képviselő ügyvédnek a 32/2003/VIII.22./IM. rendelet 3.§./2/ bekezdés a/pontja, /5/ bekezdése és 4/A.§. meghatározott munkadíjából áll.

A felperes részére engedélyezett személyes költségmentesség folytán a fellebbezési eljárás illetéke a 6/1986/VI.26./IM. rendelet 13. §./1/ bekezdése és 14.§-a alapján az állam terhén marad.

A Pp. 87.§./2/ bekezdése alapján az ítélőtábla a már korábban kifejtettek szerint a felperest képviselő pártfogó ügyvéd fellebbezési eljárással összefüggő díja tekintetében a perköltségviselés arányának meghatározása mellett csupán azt állapította meg, hogy a pártfogó ügyvédi díj milyen arányban és melyik fél terhére esik.

Győr, 2013.évi szeptember hó 26.napján

Dr.Ábrahám Éva sk.  
a tanács elnöke

Dr.Mészáros Zsolt sk.  
előadó bíró

Dr.Ferenczy Tamás sk.  
bíró